

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Tesco Stores ČR a.s.**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1527/68b, IČ: 453 08 314, zast. JUDr. Davidem Staňkem, Ph.D., daňovým poradcem, se sídlem Praha 1, Široká 36/5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.12.2008 č.j. 18018/08-1200-105150

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.12.2008 č.j. 18018/08-1200-105150 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Davida Staňka, Ph.D., daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.12.2008 č.j. 18018/08-1200-105150, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 19.7.2007, č. j. 216927/07/009511/6681 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2002 do 31.12.2002, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob v částce 930.930,- Kč.

V odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že napadený dodatečný platební výměr byl vystaven na základě zprávy o kontrole č.j. 184953/07/009931/8241 ze dne 19.7.2007. Současně bylo také uvedeno, že správce daně zahájil u žalobce dne 10.11.2006 daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2002 do 31.12.2002. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu dále pak zrekapitulovalo průběh daňového řízení a rovněž se pak zabývalo námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání. V závěru odůvodnění svého rozhodnutí Finanční ředitelství pro

hlavní město Prahu konstatovalo, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by měly vliv na změnu odvoláním napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že finanční ředitelství, stejně jako finanční úřad při svém rozhodování neaplikovalo platné právní normy, ale vycházelo ze svých vlastních definic a jejich výkladů platnému právu odporujících.

Dále žalobce namítal zmatečnost rozhodnutí finančního ředitelství, neboť odůvodnění trpí vnitřními logickými rozpory.

V neposlední řadě má žalobce za to, že finanční ředitelství potvrdilo rozhodnutí (dodatečný platební výměr), ačkoli bylo vydané na základě nezákonné daňové kontroly a po uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření či dodatečné vyměření daně.

Předmětné žalobní body jsou v žalobě patřičně rozvedeny.

Ve vyjádření Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu k žalobě bylo mimo jiné konstatováno, že finanční ředitelství trvá na zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Zjištění skutkového stavu považuje za dostačující k posouzení věci a zcela v souladu s obsahem spisového materiálu, který mělo v odvolacím řízení k dispozici, přičemž práva žalobce nebyla v daňovém řízení nijak omezena. Z uvedených důvodů navrhlo finanční ředitelství, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření finančního ředitelství žalobce uvedl, že dle ustálené judikatury jak Ústavního soudu tak Nejvyššího správního soudu je jak soud tak i správní orgán povinen k uplynutí prekluzivních lhůt přihlížet *ex officio*, neboť účinky prekluze nastávají *ex lege*. Přitom odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1169/07 ze dne 26.2.2009, či na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 145/2008-135 ze dne 2.4.2009, v němž Nejvyšší správní soud dokonce označil svou dosavadní rozhodovací praxi v této oblasti za překonanou, a to právě s odkazem na citované rozhodnutí Ústavního soudu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu byly pro danou věc zjištěny tyto podstatné skutečnosti:

Ze zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob provedené podle § 16 zákona č. 337/1992 Sb. č.j.: 184953/07/009931/8241 ze dne 19.7.2007 vyplývá, že kontrola byla zahájena 10.11.2006, přičemž kontrolovaným obdobím byl rok 2002.

Z protokolu o ústním jednání dle § 12 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 19.7.2007 č.j.: 215182/07/009931/8241 vyplývá, že předmětem jednání bylo projednání zprávy o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za období roku 2002, č.j.: 184953/07/009931/8241.

Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2002 do 31.12.2002 vydaným Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 19.7.2007 pod č.j. 216927/07/009511/6681 byla žalobci dodatečně vyměřena daňová povinnost ve výši 930.930,- Kč.

Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání ze dne 23.8.2007, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.12.2008 č.j. 18018/08-1200-105150 zamítnuto.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou daňové prekluze.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Žalobce v této souvislosti v žalobě výslovně poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 2.12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, v jehož rámci Ústavní soud vyložil ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. tak, že tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření nebo doměření daně, stanovená citovaným ustanovením, počíná běžet od konce zdaňovacího období, za něž vznikla povinnost daň odvést, nikoliv od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Dosavadní ustálená judikatura přitom spojovala počátek běhu lhůty právě s uplynutím zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Aps 5/2006 - 98, č. 1304/2007 Sb. NSS, ze dne 19. 9. 2007, č. j. 7 Afs 187/2006 - 85, www.nssoud.cz, nebo ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, č. 1542/2008 Sb. NSS). V intencích jmenovaného nálezu Ústavního soudu již rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 8 Afs 3/2009 - 101 (dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto místě je třeba poznamenat, že právní názory Ústavního soudu musí obecné soudy respektovat při jakémkoli rozhodování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2009 č.j. 2 Afs 60/2008-76 (dostupný na www.nssoud.cz)).

V daném případě se jednalo o daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002. Dne 10.11.2006 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 a následovala zpráva z daňové kontroly, projednaná se žalobcem dne 19.7.2007. Tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně (§ 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.), počítaná s přihlédnutím k právnímu názoru Ústavního soudu, vyjádřenému v nálezu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, uplynula v posuzované věci dne 31. 12. 2005. Je tedy zjevné, že daňová kontrola byla dne 10.11.2006 zahájena již po uplynutí zákonné lhůty pro doměření daně a jejím zahájením tak nemohlo dojít k přerušení lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Daň tedy byla doměřena nezákonně.

Za této situace by ovšem postrádalo jakéhokoli smyslu posuzovat důvodnost jednotlivých námitek žalobce, neboť je-li právo daň doměřit prekludováno, je zcela bezpředmětné zabývat se hmotně právním posouzením případu.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a podle odst. 4 citovaného ustanovení věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, když žalovaný s tímto postupem vyjádřil svůj souhlas a žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (ust. § 51 odst.1 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Brabcová